

Rozdział 4.

Przechodzenie osób kierownictwa i dozoru ruchu z jednego zakładu górniczego do drugiego.

§ 14. 1. W przypadkach przechodzenia osób kierownictwa i dozoru ruchu z jednego zakładu górniczego do drugiego obowiązują, przy określaniu warunków następujące zasady zaliczania dotychczasowej praktyki w kierownictwie i dozorze ruchu w zakładach górniczych:

- 1) przy przejściu do zakładu górniczego tego samego rodzaju (§ 5 ust. 3):
 - a) należącego do tej samej grupy lub do grupy zakładów o warunkach mniej niebezpiecznych — zalicza się dotychczasową praktykę w kierownictwie i dozorze ruchu zakładu górniczego,
 - b) należącego do grupy zakładów o warunkach bardziej niebezpiecznych — wymaga się odbycia w kierownictwie lub dozorze ruchu zakładu o warunkach bardziej niebezpiecznych dodatkowej praktyki wynoszącej jedną trzecią część praktyki wymaganej do pełnienia odpowiednich czynności w kierownictwie i dozorze ruchu zakładu górniczego tej grupy na stanowisku bezpośrednio niższym,
 - 2) przy przejściu do zakładu górniczego innego rodzaju (§ 5 ust. 3) należącego do tej samej grupy zakładów o warunkach mniej niebezpiecznych (§ 5 ust. 2):
 - a) z podziemnego zakładu górniczego (§ 5 ust. 3 pkt 1, 2, 3) — do zakładu górniczego odkrywkowego (§ 5 ust. 3 pkt 5) lub prowadzącego górnicze roboty poszukiwawcze otworami wiertniczymi (§ 5 ust. 3 pkt 6) zalicza się praktykę w kierownictwie i dozorze ruchu podziemnego zakładu górniczego,
 - b) z podziemnego zakładu górnictwa węglowego (§ 5 ust. 3 pkt 1) do podziemnego zakładu górnictwa solnego (§ 5 ust. 3 pkt 2) lub podziemnego zakładu górnictwa rud albo innego podziemnego zakładu górnictwa (§ 5 ust. 3 pkt 3) zalicza się praktykę w kierownictwie i dozorze ruchu podziemnego zakładu górnictwa węglowego.
2. W przypadkach nie określonych w ust. 1 okręgowy urząd górniczy, jeżeli względy prawidłowego i bezpiecznego ruchu zakładu górniczego nie stoją temu na przeszkodzie, może zaliczyć osobie mającej sprawować czynności w kierownictwie lub dozorze ruchu zakładu górniczego w całości lub części dotychczasową praktykę w zakładach górniczych.

Rozdział 5.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 15. Pozostają w mocy dotychczasowe przepisy szczególne, które określają wyższe niż przewidziane w niniejszym rozporządzeniu warunki naukowe lub zawodowe dla osób kierownictwa i dozoru ruchu w odniesieniu do poszczególnych specjalizacji technicznych, dotyczących ruchu zakładu górniczego lub jego budowy i rozbudowy.

— § 16. Kto w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pełni czynności w kierownictwie lub dozorze ruchu zakładu górniczego i w tym charakterze jest zatwierdzony przez okręgowy urząd górniczy, zachowuje nadal prawo do pełnienia tych czynności na zajmowanym stanowisku, choćby nie posiadał kwalifikacji naukowych wymaganych niniejszym rozporządzeniem.

§ 17. W ciągu dwu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia okręgowy urząd górniczy może zatwierdzić na stanowisku kierownika ruchu, kierownika działu ruchu i dozoru ruchu (§ 2) w zakładach górniczych określonych w § 5 ust. 2 pkt 4 i 5 osoby, które nie posiadają kwalifikacji naukowych określonych niniejszym rozporządzeniem, a które wykazały przed okręgowym urzędem górniczym wiadomości praktyczne, dostateczne dla zakresu powierzonych im czynności.

§ 18. Tracą moc wszelkie przepisy wydane w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Wyższego Urzędu Górniczego w Krakowie z dnia 25 października 1924 r. w sprawie komisji egzaminacyjnej dla kandydatów na kierowników ruchu kopalń oleju ziemnego (Monitor Polski Nr 275, poz. 881 wraz z późniejszymi zmianami),
- 2) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 maja 1932 r. o dopuszczeniu osób nie posiadających dyplomu inżyniera górniczego do sprawowania kierownictwa ruchu zakładu górniczego względnie działu robót górniczych (Dz. U. Nr 43, poz. 430),
- 3) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 listopada 1934 r. o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 126 prawa górniczego (Dz. U. Nr 103, poz. 923),
- 4) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 6 listopada 1934 r. o komisjach egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 127 prawa górniczego (Dz. U. Nr 104, poz. 924).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

293

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 20 lipca 1959 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze maszyn i narzędzi rolniczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze maszyn, urządzeń i narzędzi rolniczych.

2. Przez maszyny i narzędzia rolnicze rozumie się również maszyny, urządzenia i narzędzia, występujące jako agregaty łącznie z maszynami służącymi do napędu (ciągnikami, silnikami, kierałami) albo z inną siłą pociągową.

§ 2. Bezpośrednią obsługę maszyn rolniczych można powierzać tylko pracownikom zapoznanym z działaniem obsługiwanych maszyn i obowiązującymi przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy przy ich obsłudze.

§ 3. 1. Części maszyn i narzędzi rolniczych, służące do napędu tych maszyn lub ich zespołów, jak kola pasowe, pasy,

koła zębate, łańcuchy pędne, wały przekładne, przeguby, noże sieczkarni i siekaczy oraz inne podobne urządzenia, powinny być osłonięte w sposób zapewniający bezpieczną ich obsługę.

2. Wałki przekazu mocy powinny być osłonięte na całej długości.

3. Osłon lub innych urządzeń zabezpieczających nie wolno zakładać, odchyłać lub zdejmować w czasie pracy maszyny lub jej urządzenia napędzającego.

§ 4. Podczas postoju maszyn towarzyszących ciągnikom wałek przekazywnika mocy powinien być wyłączony.

§ 5. Jeżeli siłą pociągową maszyn są konie, wykonywanie napraw i innych podobnych czynności dozwolone jest dopiero po ich wyprzęgnięciu.

§ 6. Przed uruchomieniem maszyny obsługujący powinni sprawdzić prawidłowość jej działania, prawidłowość działania poszczególnych zespołów i urządzeń oraz stan połączeń i osłon zabezpieczających. Maszyny powinny być smarowane zgodnie z instrukcją obsługi.

§ 7. Pracownik, oddając swemu zastępcy maszynę lub urządzenie rolnicze po ukończonej zmianie, powinien powiadomić go o dostrzeżonych usterkach.

§ 8. Przy obsłudze wszystkich maszyn, urządzeń i narzędzi rolniczych należy ściśle stosować się do wskazań zawartych w instrukcjach obsługi.

§ 9. Regulowanie i sprawdzanie poszczególnych mechanizmów i urządzeń, smarowanie łożysk, dokonywanie napraw, czyszczenie maszyny lub jej zespołów, zakładanie i nawlekanie drutu lub sznurka do igły aparatów wiążących, nakładanie lub zrzucanie pasów itp. może być wykonywane dopiero po wyłączeniu napędu i zatrzymaniu maszyny.

§ 10. Zabrania się łączenia pasów pędnych nitami, drutami lub stosowania innych połączeń nie przeznaczonych do tego celu.

§ 11. Sworzeń łączący zaczep maszyny lub narzędzia z belką zaczepową traktora powinien być zabezpieczony przed wypadnięciem podczas pracy odpowiednią zatyczką lub zapadką.

§ 12. Przed uruchomieniem maszyny należy sprawdzić, czy w zasięgu działania urządzeń pędnych lub zespołów roboczych nie przebywają ludzie lub nie znajdują się pozostałości przedmiotów, jak klucze, młotki itp.

§ 13. Przy uruchamianiu silnika korbą rozruchową korbę tę należy uchwycić w ten sposób, aby duży palec u ręki (kciuk) znajdował się po tej samej stronie, co pozostałe palce. Przy uruchamianiu silnika za pomocą linki zabronione jest nawijanie linki na rękę.

§ 14. 1. Uruchamianie i zatrzymywanie maszyn rolniczych przy pracy zespołowej powinno być poprzedzone umownym sygnałem.

2. Do podawania sygnałów upoważniony jest pracownik nadzorujący pracę grupy robotników lub obsługujący silniki napędowe wolno stojące albo pracownik obsługujący maszynę lub agregat.

3. Jeżeli pracownik obsługujący maszynę rolniczą lub inni pracownicy zauważą uszkodzenie czy usterkę w pracy maszyny, powinni dać sygnał obsługującemu urządzeniu napędowe do natychmiastowego zatrzymania maszyny.

§ 15. 1. W czasie pracy maszyny nie wolno schodzić, wchodzić, siadać, wskakiwać lub ześlakiwać z maszyny, stać na dyszlach, zaczepach i ramach maszyny.

2. Zabronione jest przebywanie między ciągnikiem (siłą pociągową) a maszyną współpracującą w czasie pracy agregatu oraz w czasie postoju, jeżeli silnik nie został unieruchomiony.

§ 16. Po każdym zatrzymaniu traktora i maszyny współpracującej kierowca przed zejściem z siedzenia powinien wyłączyć napęd wałka przekazywnego.

§ 17. Nie wolno używać silników i ciągników do napędu tych maszyn rolniczych, które nie są konstrukcyjnie przystosowane do takiego napędu.

§ 18. Przy wsuwaniu i wysuwaniu kosy z przyrządu tnącego należy zachować środki ostrożności, a kosę po wyjęciu z przyrządu tnącego należy przechowywać w specjalnym ochroniaczu.

§ 19. 1. Pomieszczenia pracy, w których zainstalowane są maszyny i urządzenia rolnicze, powinny być dostatecznie i równomiernie oświetlone, w sposób dostosowany do rodzaju wykonywanej pracy.

2. Instalacje i urządzenia elektryczne powinny pod względem budowy i utrzymania odpowiadać normom obowiązującym w zakresie urządzeń elektrycznych.

§ 20. 1. Pracownicy obsługujący maszyny rolnicze powinni nosić odzież obcisłą, lecz nie ograniczającą swobody ruchów, oraz sprzęt ochrony osobistej, zgodnie z obowiązującą tabelą odzieży specjalnej i sprzętu ochrony osobistej.

2. Nie wolno pracować w odzieży podartej lub mającej zwisające albo odstające części.

§ 21. 1. Ciągniki, kombajny, lokomobile i silniki służące do napędu maszyn rolniczych powinny być zaopatrzone w sprzęt przeciwpożarowy, a maszyny i urządzenia ruchome powinny być zaopatrzone w łańcuch lub liny służące do wyciągania ich z miejsca pożaru.

2. Pracownicy zatrudnieni przy obsłudze maszyn i urządzeń wymienionych w ust. 1 powinni posiadać umiejętność posługiwania się sprzętem przeciwpożarowym, stanowiącym wyposażenie tych maszyn i urządzeń.

§ 22. 1. Każda większa grupa polowa pracująca w oddaleniu od gospodarstwa przy użyciu maszyn i narzędzi rolniczych powinna posiadać podręczną apteczkę zawierającą środki do udzielania pierwszej pomocy.

2. Opiekę nad apteczką i udzielanie pierwszej pomocy należy powierzyć pracownikowi przeszkolonemu w tym zakresie.

II. Przepisy szczegółowe.

1. Młocarnie.

§ 23. 1. Przed uruchomieniem młocarni pas główny należy na całej jego długości zabezpieczyć z obu stron przy pomocy lin drągów, plotków itp. ustawionych w odległości 60 cm od pasa.

2. Przy ogrodzeniu powinna być ustawiona tablica z napisem ostrzegawczym „Przejście wzbronione”.

§ 24. Krawężnik przy pomoście podczas pracy młocarni może być opuszczony tylko od tej strony, z której nakłada się zboże.

§ 25. Młocarnia powinna być wyposażona w drabinę. Drabina powinna mieć taką długość, aby przy normalnym oparciu o młocarnię górny jej stopień był na poziomie pomostu. Lewa podłużnica drabiny powinna być w górnej części dłuższa od prawej przynajmniej o 75 cm. U góry drabina powinna być zaopatrzona w haki zaczepowe.

§ 26. Przed uruchomieniem młocarni należy spoziomować, a następnie sprawdzić prawidłowość ustawienia jej bębna i klepiska oraz ich umocowanie.

§ 27. Każda młocarnia powinna być zaopatrzona w tabliczkę określającą maksymalną ilość obrotów bębna młocącego. Na ścianie młocarni pod bębniem od strony koła pasowego należy podać ilość obrotów bębna oraz strzałką wskazać kierunek obrotów. Przekraczanie maksymalnej liczby obrotów bębna jest zabronione.

§ 28. Jeżeli do napędu młocarni używa się silnika elektrycznego, silnik ten powinien być bezwzględnie uziemiony; obudowa silnika powinna być hermetyczna.

§ 29. Po przygotowaniu młocarni do pracy należy ją uruchomić na próbę, a zauważone w czasie próby usterki i niedociągnięcia natychmiast usunąć.

§ 30. 1. W razie nawinięcia się słomy na bęben lub zapchania się otworu wpustowego młocarnię należy zatrzymać, wyłączyć napęd, a następnie usunąć słomę lub oczyścić otwór wpustowy.

2. Resztki zgarniętego (zgrabionego) zboża można wrzucać do otworu wpustowego młocarni po dokładnym przejrzaniu, czy nie ma w nich kamieni, przedmiotów drewnianych, metalowych itp.

2. K o m b a j n y.

§ 31. W charakterze kierowcy kombajnu (kombajnisty) należy zatrudniać osoby posiadające pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.

§ 32. Wykonywanie jakichkolwiek prac pod częścią żniwną kombajnu dozwolone jest po zabezpieczeniu jej przed opadnięciem.

§ 33. Jeżeli praca kombajnem wykonywana jest w porze nocnej, mechanizmy kombajnu, które wymagają kontroli lub obserwacji, powinny być dostatecznie oświetlone.

§ 34. Mostek kombajnisty i drabinka powinny być utrzymywane w stanie zapobiegającym poślizgnięciu się i upadkowi.

§ 35. Wodę i paliwo należy uzupełniać po zatrzymaniu silnika kombajnu. W czasie uzupełniania paliwa kombajn powinien pozostawać w odległości co najmniej 15 m od punktu zaopatrzenia w paliwo.

§ 36. Przed przystąpieniem do młocki kombajnem należy:

- 1) wymontować motowidło i kosy kombajnu,
- 2) unieruchomić ślimak podający zboże na przenośnik,
- 3) podnieść przyrząd tnący (heder) na wysokość około 70 cm,
- 4) palce przyrządu tnącego zakryć na całej długości osłoną umocowaną trwale na listwie pałkowej,
- 5) zamontować właściwy do rodzaju młocki stół do podawania zboża lub innych roślin przeznaczonych do młócenia,
- 6) zabezpieczyć osłonami pędnie na obudowie kombajnu.

3. M a s z y n y d o c z y s z c z e n i a n a s i o n.

§ 37. W pomieszczeniach czyszczalni w przejściach pomiędzy maszynami nie wolno ustawiać worków z nasionami.

§ 38. Wszystkie większe otwory zasypowe w podłodze powinny być obudowane barierkami do wysokości 1,10 m lub posiadać ruszty zsypane o odpowiednich wymiarach oczek.

§ 39. Otwory zasypowe maszyn czyszczących posiadające na dnie ślimacznice lub wałki zasilające powinny być zaopatrzone w siatkę lub ruszt z prętów stalowych o oczkach nie większych niż $2,5 \times 2,5$ cm.

§ 40. Rozgarnianie rękami nasion w otworach zasypowych i przepychanie wylotu wysypu lub przyspieszanie ruchu nasion opuszczających wysyp jest zabronione. Do tego celu należy używać drewnianych popychaczy.

§ 41. Maszyny czyszczące wydzielające duże ilości pyłu powinny być zaopatrzone we własne stałe urządzenia pyłochłonne, np. w osadniki lub filtry pyłochłonne, a pomieszczenia, w których znajdują się maszyny czyszczące, powinny być wyposażone w wentylatory wyciągowe.

§ 42. 1. Pył nagromadzony w pomieszczeniach czyszczalni należy po pracy usuwać.

2. Do zapyłonych pomieszczeń nie wolno wchodzić z otwartym ogniem i palić w nich tytoniu.

4. M a s z y n y s i e w n e.

§ 43. Siewnik ciągnikowy nie posiadający siedzenia powinien za skrzynią nasienną mieć umocowaną deskę lub stopień oraz uchwyty do trzymania się w czasie jazdy.

§ 44. Podczas siewu należy kierować siewnikiem konnym z tyłu lub z boku siewnika i tylko przy użyciu specjalnej dźwigni lub korby służącej do tego celu.

§ 45. Przegarnianie rękami ziarna w skrzyni nasiennej w czasie ruchu maszyny jest zabronione. Do tego celu należy używać specjalnej łopaty dostosowanej do kształtu skrzyni.

§ 46. Siewniki w czasie transportu konnego powinny mieć założone dyszle.

5. M a s z y n y d o s p r z ę t u u p r a w o k o p o w y c h i l n u.

§ 47. W czasie ruchu kopaczki nie wolno oczyszczać gwiazdy, rusztów, lemieszów i innych części z łęcin lub innych zanieczyszczeń.

§ 48. Pracownicy zatrudnieni przy zbieraniu ziemniaków za kopaczką gwiazdową nie powinni zbliżać się do kopaczki z boku na odległość mniejszą niż 5 m, a oczekujący na zbliżającą się kopaczkę powinni znajdować się po stronie przeciwnej do kierunku rozrzutu.

§ 49. Zanieczyszczone lub zapchane rolki oraz pasy wyrywające i transportujące przy maszynach do zbioru lnu wolno oczyszczać po zatrzymaniu maszyny i wyłączeniu jej napędu.

6. M a s z y n y d o p r z y g o t o w a n i a p a s z.

§ 50. Daszek koryta słomowego siewczarni powinien być takiej długości, aby zapobiec zetknięciu się ręki pracownika z wałcami ciągnącymi.

§ 51. Wyłączniki przy siewczarniach służące do zatrzymywania wałców lub nadawania im ruchu wstecznego powinny zawsze działać sprawnie.

§ 52. 1. Przed przystąpieniem do pracy maszynami rozdrabniającymi pasze, jak gniotowniki, śrutowniki i szarpacze do buraków, należy sprawdzić, czy w masie przeznaczonej do rozdrabniania (śrutowania) nie znajdują się twarde przedmioty, jak kamienie, kawałki metalu.

2. Do popychania rozdrabnianej masy należy w miarę potrzeby używać drewnianych popychaczy dostosowanych do tego celu. Wykonywanie tej czynności bezpośrednio ręką jest zabronione.

§ 53. 1. Przed rozpaleniem ognia pod kotłem kolumny parnikowej lub parnika należy:

- 1) napełnić kocioł wodą do przepisowego poziomu,
- 2) sprawdzić szczelność zaworów, kurków i połączeń przewodów wodnych,
- 3) sprawdzić, czy zawór bezpieczeństwa jest wypełniony wodą i czy nie jest zatkany.

2. Kocioł kolumny parnikowej powinien posiadać sprawnie działający manometr (ciśnieniomierz) i wodowskaz.

§ 54. 1. Po rozpaleniu ognia w palenisku — do czasu jego wygaszenia — parnik (kolumna parnikowa) powinien być dozorowany przez wyznaczonego do tej czynności pracownika.

2. W czasie parowania należy sprawdzić szczelność zaworów, kurków i połączeń przewodów parowych.

3. W czasie parowania nie wolno dodatkowo obciążać klapy zaworu bezpieczeństwa ani zatykać zaworu spustowego.

7. S u s z a r n i e.

§ 55. Pomieszczenia suszarni powinny być zaopatrzone w sprawnie działającą wentylację naturalną lub mechaniczną.

§ 56. 1. Grzejniki (nagrzewnice) powietrza suszarni powietrzno-ogniowo-wodnych lub powietrzno-parowych powinny znajdować się w osobnym pomieszczeniu odgradzonym w sposób ogniotrwały od reszty budynku.

2. Wlot powietrza do grzejnika (nagrzewnicy) powinien być zabezpieczony przed możliwością wyciągnięcia iskier z popielnika do przewodów suszących.

§ 57. Wylot spalin z palenisk suszarni spalinowych powinien posiadać urządzenia zabezpieczające przed przedostawaniem się iskier i popiołu do przewodów zasilających w gorące spaliny oraz iskrochrony siatkowe lub kraterowe z wodą albo przegrody wirowe lub inne urządzenia zabezpieczające. Urządzenia te mogą być czyszczone po wygaszeniu paleniska.

III. Przepisy końcowe.

§ 58. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do maszyn, urządzeń i narzędzi rolniczych nie wymienionych w

rozdziale II, jeżeli z konstrukcji bądź przeznaczenia tych maszyn, urządzeń i narzędzi wynika, że przy obsłudze ich zagraża niebezpieczeństwo życiu lub zdrowiu pracowników.

§ 59. Przepisy rozporządzenia powinny być podane do wiadomości pracownikom zatrudnionym przy obsłudze i nadzorze maszyn, urządzeń i narzędzi rolniczych, a także w miarę możliwości wywieszane w formie czytelnej i trwałej w miejscach uczęszczanych przez ogół pracowników.

§ 60. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. K. Pawłowski

294

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 3 sierpnia 1959 r.

w sprawie norm wynagradzania za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie.

Na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 12 września 1947 r. o pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie (Dz. U. z 1947 r. Nr 59, poz. 320, z 1950 r. Nr 13, poz. 125 oraz z 1955 r. Nr 11, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wysokość opłat za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie ustala, w zależności od miejscowych warunków ekonomiczno-rolnych, prezydium powiatowej rady narodowej na wniosek prezydium tej rady narodowej (gromadzkiej, osiedla, miejskiej), na terenie której świadczenia te mają być wykonywane.

2. Jeżeli świadczenia, o których mowa w ust. 1, wykonywane mają być na rzecz gospodarstw rolnych położonych na terenie miasta wyłączanego z województwa lub na terenie miasta stanowiącego powiat, wysokość opłat za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie ustala dla swego terenu prezydium tej rady narodowej.

3. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, powinna mieścić się w granicach od 80 do 90% opłat ustalonych w cenniku za odpowiednie usługi świadczone przez państwowe ośrodki maszynowe. W przypadku gdy cennikiem tym określonego rodzaju usługi nie są objęte, za podstawę do ustalenia wysokości opłat w granicach wyżej określonych przyjąć należy przeciętne cen płaconych w danym powiecie za tego rodzaju usługi.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 20 marca 1954 r. w sprawie norm wynagrodzenia za świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie (Dz. U. Nr 14, poz. 53).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

295

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 3 sierpnia 1959 r.

w sprawie przekazania organom administracji rolnej prezydiów powiatowych rad narodowych uprawnień do przyznawania niektórych odszkodowań za bydło zabite z powodu gruźlicy.

Na podstawie art. 6 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673, Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245, z 1948 r. Nr 49, poz. 373 i z 1951 r. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województw lub powiatów objętych powszechnym badaniem bydła na gruźlicę we wszelkich postaciach zgodnie z § 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1959 r. w sprawie zwalczania gruźlicy bydła (Dz. U. Nr 34, poz. 208) prezydium wojewódzkich rad narodo-

wych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą upoważnić organy administracji rolnej prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz dzielnicowych rad narodowych) do przyznawania — na podstawie art. 88 przepisów z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 z późniejszymi zmianami) — odszkodowań za bydło zabite z powodu gruźlicy.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa